

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **PERSTAV, s.r.o.**, IČ 24804282
sídlem Franty Kocourka 2621, 150 00 Praha 5
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2021, č. j. 4930/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2021, č. j. 4930/2020-160-SPR/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 9. 2020, č. j. MHMP 1407931/2020/Živ, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky xxx v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby dne 14. 10. 2019 v 18:09 hod. v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401741, směr z centra) – (úseku označeném svíslou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ –

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50) se dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla neřídil tímto dopravním značením, když jel rychlostí 63 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 13 km/h, čímž dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, a to porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Za spáchání daného přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce v prvé řadě namítal, že údajná dopravní značka B20a stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h, která měla být v místě umístěna, a kterou měl žalobce porušit, nebyla umístěna v souladu s právním předpisem, a tedy nelze žalobce za její porušení trestat. V této souvislosti žalobce nejprve odkázal na § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, dle kterého místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, a v návaznosti dále uvedl, že ověřil na úřední desce, že opatření obecné povahy nebylo k žádnému dopravnímu značení B20a s hodnotou nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h v ulici Modřanská v Hlavním městě Praha vydáno. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že dopravní značka B20a byla umístěna v rozporu s právním předpisem, a její nedodržení tak nelze sankcionovat, neboť z bezprávní právo nevznikne, na úsek se tak dle žalobce vztahovala úprava dopravní značky umístěné v úseku dříve, tedy B20a s hodnotou 70 km/h. V souvislosti s touto námitkou žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015 – 37 a dále rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 31A 72/2017.
3. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné proto, že v posuzované věci bylo měřeno úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace. V této souvislosti žalobce uvedl, že žalovaný sice do spisu založil ověřovací list rychloměru, nicméně ověřovací list osvědčuje pouze samotnou funkčnost rychloměru, nikoliv fakticitu jeho umístění a vzdálenost mezi kamerou umístěnou na začátku a na konci měření. Délka měřeného úseku, ze které je následně vypočítávána průměrná rychlost jízdy, tak nebyla ničím prokázána, neboť není zřejmé, kdo zadal do rychloměru délku měřeného úseku, na jakém podkladě a zda vůbec byla přeměřována, vypočítávána, nebo odhadována.
4. Žalobce rovněž namítá, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto výstup z měření nelze použít jako důkaz. Důvodem je, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému. V souvislosti s tím žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval tím, zda bylo zřízení stálého technického systému vhodným způsobem uveřejněno, a proto je napadené rozhodnutí jak nepřezkoumatelné, tak nezákonné, neboť tato zákonná podmínka nebyla splněna, a na záznam je tak nutné nahlížet jako na důkaz získaný v rozporu s právními předpisy. K přípustnosti pořízení záznamu orgánem veřejné moci zcela bez vědomí kontrolované osoby jako důkazního prostředku žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123. Dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31, dle kterého nezabývání se splněním povinnosti obecní policie zveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému představuje zásadní vadu rozhodnutí. Ve vztahu k odkazu správního orgánu na webovou stránku městské policie žalobce upozornil, že pokud správní orgán provádí důkaz webovou stránkou, je povinen její obsah zaznamenat tak, aby mohl být následně soudem přezkoumán. Současně k tomu uvedl, že je namístě s jejím obsahem seznámit účastníka řízení včetně poskytnutí mu možnosti se k této vyjádřit, neboť nelze rozhodovat na základě podkladů pro rozhodnutí, které fakticky ani nejsou obstarány, účastník s nimi není seznámen a není mu umožněno se k těmto vyjádřit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58. Navíc žalobce zpochybnil

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

věrohodnost odkazovaných webových stránek, neboť z odkazované webové stránky nelze zjistit, jaké informace na ni byly zveřejněny ke dni spáchání přestupku, když je webová stránka datována datem zveřejnění 3. 3. 2015, ale její nadpis zní „Místa k měření rychlosti vozidel strážníky MP, účinná od 1. 8. 2019“ a nelze tedy jednoznačně dovozovat, jaké bylo znění webové stránky před datem spáchání přestupku, neboť stránka v tomto není jednoznačná. Žalobce rovněž zpochybnil, že by z odkazované stránky vyplývalo, že by strážníci na těchto místech zřizovali automatický technický prostředek pořizující záznam, neboť dle žalobce obsahem dané webové stránky je zjevně seznam míst, kde jsou strážníci oprávněni stoupnout si s rychloměrem. Pokud se tedy z dané webové stránky splnění podmínky nezveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému nepodává, pak je nutné mít za to, že daná podmínka splněna nebyla.

5. Žalobce rovněž namítá nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť tvrdí, že nebyly splněny podmínky pro odložení věci ve fázi zjišťování řidiče vozidla při spáchání přestupku. V této souvislosti žalobce uvedl, že písemně označil konkrétního řidiče, u něhož po výzvě správního orgánu doplnil i jeho datum narození, přičemž se označený řidič na výzvu správního orgánu písemně vyjádřil, že vozidlo řídil. Uvedené však správní orgán vůbec nevzal v potaz a formalisticky uzavřel, že provozovatel i řidič se vyjádřili toliko e-mailem, prostým elektronického podpisu, proto k vysvětlení nepřihlíží. Žalobce uvedený postup považuje za vadný, neboť při shromažďování podkladů pro rozhodnutí se nemusí se jednat o „podání“ (tj. podání ve smyslu § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; dále jen „správní řád“ – pozn. soudu), přičemž podání vysvětlení stejně nelze užít jako důkazní prostředek, jde jen o podklad pro to, aby správní orgán věděl, proti komu řízení zahájit. Žalobce dále poukázal na časovou souslednost zaslání vyjádření žalobce i označeného řidiče, která v případě označeného řidiče prakticky vylučuje, aby reagoval kdokoli jiný, nadto správní orgán řidiče vyzval dvakrát, řidič dvakrát ve stanovené lhůtě reagoval. Dle názoru žalobce měl správní orgán dostatečný podklad k tomu, aby zahájil řízení proti řidiči a měl-li přesto pochybnost, nic mu nebránilo v tom, aby řidiče předvolal k osobní účasti na podání vysvětlení a stanovil mu povinnost se tohoto účastnit a vysvětlení podat. Nadto žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgán poučil žalobce o tom, že podání musí být učiněno způsobem dle § 37 odst. 4 správního řádu, přičemž řidič v souladu se zákonem učinil podání „v elektronické podobě“. Ze shora uvedených důvodů žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení proti provozovateli, neboť v daném případě nebylo namístě, aby zahajoval řízení o přestupku provozovatele, když s relativně vysokou pravděpodobností věděl, kdo byl řidičem vozidla, jakož mu byl i znám případný okruh důkazů použitelných v řízení, které mu žalobce sám nabízel.
6. Žalobce dále namítal, že místo přestupku nebylo ve výroku rozhodnutí dostatečně vymezeno, když dle výroku rozhodnutí mělo k přestupku dojít v Praze, na ul. Modřanská, poblíž sloupu VO 401741, v úseku označeném dopravní značkou B20a s hodnotou 50. V této souvislosti žalobce v první řadě poukázal na skutečnost, že ulice Modřanská je řádově několik kilometrů dlouhá, přičemž v této ulici jsou na několika místech umístěny dopravní značky B20a s hodnotou 70, umožňující jízdu rychlostí 70 km/h. Dále uvedl, že odkaz na sloup veřejného osvětlení místo přestupku nijak nezpřesňuje, neboť jeho poloha nebyla v řízení zjišťována a není ani dohledatelná v žádné veřejné databázi, přičemž žalobci je jeho poloha neznámá. Rovněž dle žalobce není relevantní odkaz na úsek označený dopravní značkou B20a s hodnotou 50, neboť taková dopravní značka ani nemůže existovat. V této souvislosti žalobce uvedl, že místní úpravou lze obecně dovolenou rychlost v obci, tj. 50 km/h, snížit nebo zvýšit, tj. stanovit odlišně, nikoliv však stanovit stejně. Dopravní značka B20a s hodnotou „50“ tak podle žalobce vůbec nemohla být v obci mimo silnici pro motorová vozidla či dálnici umístěna, neboť její umístění nepřipouští zákon. Žalobce nadto tvrdí, že taková dopravní značka v místě ani umístěna nebyla. V této souvislosti žalobce zopakoval tvrzení související s jeho marným hledáním opatření obecné povahy, kterým bylo rozhodnuto o umístění takové dopravní značky.

7. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky žalobce.
9. K umístění dopravní značky č. B20a s hodnotou 50 žalovaný nejprve konstatoval, že se žalobce v podané žalobě protiče a dále uvedl, že v místě spáchání přestupku je platná dopravní značka č. B20a, která omezuje rychlost na 50 km/h, jelikož na úseku před platností této značky je umístěna dopravní značka č. B20a s číslem 70, tedy předmětná dopravní značka č. B20a s hodnotou 50 ukončuje zvýšenou rychlost ve výši 70 km/h. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a po celou dobu řízení žádné námitky nevznikly, přičemž z důvodu dostatečně a určitě prokázaného skutkového stavu nebylo nutné tyto skutečnosti dále prověřovat. Rovněž k tomu konstatoval, že místo přestupku se nachází na území hl. města Prahy, tedy v obci, přičemž odkázal na ustanovení § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu.
10. K námitce neprokázání kalibrace úsekového rychloměru žalovaný konstatoval, že ve spisovém materiálu je založen ověřovací list č. 2012-01—70591-18, který zaručuje správnost měřicího přístroje. V této souvislosti rovněž poukázal na skutečnost, že ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77), přičemž k zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Dále k tomu uvedl, že délka měřeného úseku je v rychloměru nastavena v souladu s návodem k použití a není sebemenší pochyb o její správnosti.
11. K námitce, že obecní policie nebyla oprávněna měřit rychlost, žalovaný konstatoval, že informace, kde je Městská policie hl. m. Prahy oprávněna měřit, jsou veřejně přístupné, a to přímo na jejich webových stránkách, kde je dané místo měření rychlosti uvedeno. Dále k tomu dodal, že Městská policie hl. m. Prahy však byla především oprávněna měřit rychlost vozidel dle seznamu míst pro výkon měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, vydaným Krajským ředitelstvím police hl. m. Prahy, který je součástí spisové dokumentace.
12. K námitce, že správní orgán I. stupně nevzal v potaz doznání osoby řidiče e-mailovým podáním, žalovaný konstatoval, že označený řidič byl správním orgánem I. stupně v souladu s právními předpisy předvolán dvakrát k podání vysvětlení, ke kterému se však nedostavil, jeho doznání pouhým e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu nemohlo být vyhodnoceno jako jednoznačné podání. Správní orgán I. stupně dle žalovaného nemohl založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném nepotvrzeném sdělení, u kterého navíc nebylo zřejmé, kdo ho poslal, k tomu žalovaný poukázal na elektronickou adresu xxx, ze které sdělení přišlo.
13. K námitce nedostatečného vymezení místa přestupku žalovaný konstatoval, že ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že ke spáchání přestupku došlo v Praze 4, na ulici Modřanská (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 401741, směrem do centra), přičemž v záznamu s pořízenou fotodokumentací jsou uvedeny GPS souřadnice, které odpovídají místu spáchaného přestupku. Z uvedeného důvodu tedy žalovaný konstatoval, že místo spáchaného přestupku je jednoznačně a spolehlivě zjištěno. V souvislosti s touto námitkou žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.
14. K požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce žalovaný uvedl, že se domnívá, že je to z důvodu, aby právní zástupce nebyl poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, resp. jeho spojitostí s konkrétními obecnými zmocněnci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

15. Žalobce k vyjádření žalovaného zaslal repliku, jejímž obsahem je pouze reakce na vyjádření žalovaného k požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce.
16. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, registrační značky xxx nezajistil, aby dne 14. 10. 2019 v 18:09 hod. v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401741, směr z centra), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič jel v místě, kde je nevyšší dovolená rychlost 50 km/h rychlostí 63 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 13 km/h.
17. Součástí spisu je ověřovací list č. 8012-OL-70591-18 vydaný dne 21. 12. 2018, z něhož vyplývá, že rychlost byla měřena silničním radarovým rychloměrem CAMEA, typ UnicamSPEED, výrobního čísla CAM14002625, umístěným na Praze 4, Modřanská do centra, přičemž bylo uvedeno, že místo ověření bylo Praha 4, Modřanská dva jízdní pruhy směr do centra a dále že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu správní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, konec platnosti ověření 20. 12. 2019.
18. Součástí správního spisu je sdělení Policie ČR dne 20. 9. 2019, č. j. KRPA-212599-5/ČJ-2019-0000DI z něhož vyplývá, že Policie ČR, ve smyslu ustanovení § 79a zákona silničním provozu určila místa pro měření rychlosti Městskou policií hl. m. Prahy, přičemž seznam míst je přílohou sdělení. Seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie v bodě 133 obsahuje informaci o umístění měřiče rychlosti na Praze 4, ul. Modřanské směr do centra mezi sloupy VO č. 401743 a č. 401741 (zastávka MHD). Citovaná příloha sdělení Policie ČR obsahuje rovněž legendu k seznamu míst k měření rychlosti strážníky městské policie, dle které se místa k měření rychlosti strážníky městské policie dělí na místa, kde probíhá Akce „Bezpečná místa“ HMP, a dále místa, kde je umístěn úsekový měřič rychlosti, místa, kde je umístěn úsekový měřič rychlosti využívaný i jako stacionární měřič rychlosti a místa, kde je umístěn stacionární měřič rychlosti s tím, že dle této legendy je na Praze 4, ul. Modřanské směr do centra mezi sloupy VO č. 401743 a č. 401741 (zastávka MHD) umístěn stacionární měřič rychlosti.
19. Správní orgán I. stupně vyzval přípisem ze dne 25. 5. 2020 žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k prověření došlého oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání přestupku, konkrétně sdělil údaje k určení totožnosti řidiče vozidla (jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého bydliště, popř. adresu pro doručování) v předmětné době. Zároveň byl ve výzvě poučen o tom, že nezjistí-li správní orgán prvního stupně do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, věc odloží a zahájí s provozovatelem řízení o přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 2. 6. 2020 žalobce sdělil, že vozidlo řídil J. P., bytem xxx (dále též „označený řidič“). K výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 5. 6. 2020 žalobce dne 11. 6. 2020 doplnil rovněž datum narození označeného řidiče, a to xxx.
20. Správní orgán I. stupně zaslal označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení ze dne 12. 6. 2020, ve které označeného řidiče mimo jiné rovněž poučil, že své sdělení může učinit rovněž v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem a za podmínky, že bude podání do 5 dnů potvrzeno, tak ho lze učinit rovněž pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu. Označený řidič na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval podáním ze dne 18. 6. 2020 zasláno z elektronické adresy xxx bez uznávaného elektronického podpisu, přičemž sdělil, že vozidlo musel řídit on. V automatickém potvrzení o přijetí podání ze dne 18. 6. 2020 byl označený řidič poučen, že pokud je podání učiněno elektronicky bez elektronického podpisu, tak jej je nutné ve lhůtě 5 dní potvrdit nebo doplnit písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané elektronickým podpisem, jinak není považováno za podání ve smyslu správního řádu a nemá žádné procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

účinky. Dne 29. 6. 2020 správní orgán I. stupně opětovně zaslal označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, ve které označeného rovněž opět poučil o formě, v jaké může sdělení učinit. V reakci na druhou výzvu označený řidič dne 3. 7. 2020 správnímu orgánu I. stupně zaslal z elektronické adresy xxx bez uznávaného elektronického podpisu opětovně podání ze dne 18. 6. 2020, načež byl opětovně v automatickém potvrzení o přijetí podání poučen, že pokud je podání učiněno elektronicky bez elektronického podpisu, tak jej je nutné ve lhůtě 5 dní potvrdit nebo doplnit písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané elektronickým podpisem, jinak není považováno za podání ve smyslu správního řádu a nemá žádné procesní účinky. Usnesením ze dne 29. 7. 2020 správní orgán I. stupně věc přestupku dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu odložil, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě. Z odůvodnění usnesení o odložení věci plyne, že správní orgán I. stupně opakovaně vyzýval označeného řidiče k podání nezbytného vysvětlení, na výzvy však vždy obdržel e-mailové podání, které nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, a proto k těmto informacím nepřihlédl.

21. Dne 29. 7. 2020 správní orgán I. stupně vydal příkaz, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobce podal proti příkazu ze dne 6. 8. 2020 prostřednictvím zástupce Pomáháme a chráníme, s.r.o. včasný odpor a zároveň navrhl sloučení věci do společného řízení s dalšími přestupky žalobce. Dne 11. 8. 2020 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a předvolal ho k ústnímu jednání na den 10. 9. 2020. Žalobce se k ústnímu jednání sám, ani prostřednictvím svého zástupce nedostavil, a proto proběhlo v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky v nepřítomnosti žalobce. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování, při kterém byla prohlížena fotodokumentace a dále čteny ověřovací list silničního rychloměru, stanovisko Policie ČR o místech, na kterých může Městská policie hl. m. Prahy měřit rychlost vozidel, a záznam o lustraci vozidla žalobce, správní orgán I. stupně dále rovněž uvedl další případné podklady rozhodnutí. Po provedení dokazování správní orgán I. stupně konstatoval, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.
22. Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2020 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (skutkové okolnosti spáchání přestupků již byly popsány výše) a uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve konstatoval, že informační povinnost městské policie dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii o umístění automatizovaného technického systému na území Hlavního města Prahy je splněna tím, že se jedná o informaci veřejně dostupnou na stránkách Městské policie hl. m. Prahy, kdy takto zveřejněnou informaci považuje za vhodnou formu zveřejnění. Dále zrekapituloval průběh správního řízení, vyjádřil se k návrhu na společné řízení, zhodnotil splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a konstatoval a popsal naplnění znaků přestupku provozovatele vozidla. Na závěr odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl úvahy, které ho vedly ke stanovení výše uvedeného správního trestu, kdy jako polehčující okolnost správní orgán I. stupně hodnotil, že mu není z úřední činnosti známo, že by byl žalobce za předmětný přestupek trestán opakovaně. Jako přitěžující okolnost naopak hodnotil, že přestupek byl spáchán v době, kdy je vysoká frekvence provozu, a dále místo spáchání přestupku.
23. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatků nedoplnil. Dne 19. 7. 2021 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a dále konstatoval, že z důvodu neuvedení žalobcem důvodů, pro které by spatřoval nezákonnost rozhodnutí správní orgán I. stupně, má za to, že je napadáno v celém rozsahu. Dále uvedl, že

rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal a dospěl k závěru, že bylo postupováno v souladu s právními předpisy a v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních norem. Následně žalovaný zhodnotil, zda správní orgán I. stupně provedl nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla v rozhodnou dobu. V této souvislosti uvedl, že pouhé doznání e-mailovým podáním bez zaručeného elektronického podpisu ke spáchání přestupku nepostačuje a upozornil na provedené poučení o povinnosti potvrdit nebo doplnit zasláné e-mailové podání ve lhůtě 5 dnů písemně, ústně nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, jinak podání nemá žádné procesní účinky. Správní orgán I. stupně dle žalovaného tedy postupoval v souladu platnými předpisy a rovněž s judikaturou, pokud zahájil řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. Dále se žalovaný vyjádřil k návrhu žalobce na spojení dalších jeho řízení a zhodnotil provedené důkazy jako dostačující s tím, že jako klíčové důkazy při rozhodování správního orgánu I. stupně označil fotodokumentaci, ověřovací list rychloměru a výpis z registru silničních vozidel, s podpůrnými důkazními prostředky a podklady, a to především oznámením o přestupku Městské policie hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2019, č. j. 55/729/2019.

24. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 6. 4. 2023, neboť ve věci bylo zapotřebí provést dokazování. Žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil, zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. dokazování provádí soud při jednání. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.
26. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, neboť obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému. V projednávané věci správní orgán I. stupně ve vztahu ke splnění povinnosti Městské policie hl. m. Prahy dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii pouze konstatoval, že uvedená povinnost byla splněna tím, že informace o zřízení automatického technického systému byla zveřejněna na veřejně dostupných stránkách Městské policie hl. m. Prahy. Ve správním spise však není založen žádný podklad uvedenou skutečnost dokládající (např. zachycený zjištěný obsah webových stránek). Soud tedy musí konstatovat, že se správní orgán svým postupem dopustil pochybení, když webové stránky Městské policie hl. m. Prahy neprovedl k důkazu, resp., nezaložil do správního spisu podklad zachycující zjištěný obsah webových stránek. Uvedené pochybení správního orgánu však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť soud v souladu se shora citovaným ustanovením může doplnit důkazy provedené správním orgánem. K podpoře svého závěru o možnosti doplnit dokazování soud odkazuje na bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 2 As 113/2021 – 41, který k ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. uvádí: „Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud vychází ze skutkového stavu věci, který byl zjištěn v předcházejícím správním řízení, případně sám dokazování doplní. Nesmí totiž být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zjistil správní orgán ve správním řízení, a to jak co do rozsahu provedených důkazů, tak do jejich obsahu a hodnocení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99 č. 1275/2007 Sb. NSS). Soud je tedy v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí oprávněn upřesnit skutkový stav věci zjištěný ve správním řízení provedením dalších důkazů. V doplnění dokazování, které krajský soud provedl (tak, jak jej k tomu kasační soud zavázal), nelze v žádném případě spatřovat porušení zásady nestrannosti a rovnosti zbraní, naopak. Krajský soud vázán právním

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

názorem soudu kasačního pouze doplnil dokazování za účelem zjištění skutkového stavu věci; konečnou jeho neúplné zjištění mu sám stěžovatel v první kasační stížnosti vytýkal. Tato činnost krajského soudu byla nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci.“

27. Soud při jednání provedl důkaz odkazem a náhledem na webové stránky Městské policie hl. m. Prahy obsahující informace o místech k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, resp. umístění měřičů rychlosti (úsekových i stacionárních) na území hl. m. Prahy, v různých časových obdobích, náhledem (otiskem obrazovky) na webovou stránku Městská policie hl. m. Prahy - Doprava - Měření rychlosti (webarchiv.cz) v podobě poslední archivované verze před spácháním přestupku ke dni 24. 9. 2019 a ke dni 25. 12. 2019, tj. v podobě následující archivované verze po spáchání přestupku. Ke dni ústního jednání byly informace o místech k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy uvedeny v záložce Úvod - podzáložce Doprava - podpodzáložce Měření rychlosti). Z webové stránky Městská policie hl. m. Prahy - Doprava - Měření rychlosti v podobě ke dni 24. 9. 2019 a ke dni 25. 12. 2019 lze dovodit, že ke dni spáchání přestupku žalobcem dne 14. 10. 2019 byla na stránkách Městské policie hl. m. Prahy zveřejněna informace o umístění měřičů rychlosti (úsekových i stacionárních) na území hl. m. Prahy, a to včetně stacionárního měřiče rychlosti umístěného na Praze 4, ul. Modřanská směr do centra mezi SVO č. 401743 a č. 401741 (zastávka MHD) - (viz bod 133 seznamu míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy v obou provedených archivovaných verzích webových stránek), tj. v úseku, kde došlo ke spáchání přestupku žalobcem. V souvislosti se skutečností, že dle legendy k seznamu míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy se mimo jiné rozlišují místa měření rychlosti, kde je umístěn buď úsekový měřič rychlosti, anebo stacionární měřič rychlosti, popřípadě úsekový měřič rychlosti využívaný i jako stacionární měřič rychlosti, považuje soud za důležité doplnit, že z tohoto rozdělení je zřejmé, že označení měřiče rychlosti v seznamu míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy jako stacionárního není míněno jako označení měřiče rychlosti, který je staticky umístěn na stejném místě, což by splňoval rovněž úsekový měřič rychlosti, nýbrž označení měřiče rychlosti jako stacionárního v tomto případě značí, že daný měřič rychlosti měří aktuální rychlost vozidla pouze na jednom konkrétním místě. Při jiném než uvedeném výkladu označení měřiče rychlosti jako stacionárního by dle názoru soudu dělení míst k měření rychlosti podle umístěného typu měřiče postrádalo logiku. S ohledem na uvedené lze tedy konstatovat, že městská policie hl. m. Prahy dostala povinnosti stanovené v ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění měření okamžité rychlosti v Praze 4, ul. Modřanská směr do centra mezi SVO č. 401743 a č. 401741 (zastávka MHD). Co se týče formy zveřejnění, ta není v zákoně o obecní policii přímo stanovena. Komentářová literatura k ní uvádí, že „... zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“ (Šebesta P., Zákon o obecní policii, Praha 2016). Uveřejnění předmětné informace na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze bezpochyby za dostatečné (a vhodné) považovat. Zpochybnění toho, zda v daném případě došlo ke zveřejnění informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému v místě přestupku a v návaznosti na to zpochybnění možnosti použití záznamu z tohoto stálého automatického technického systému jako důkazu, je tedy žalobní námitkou nedůvodnou.
28. V návaznosti na shora uvedené se soud zabýval námitkou žalobce, že v posuzované věci bylo měřeno úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace s tím, že ověřovací list rychloměru osvědčuje pouze samotnou funkčnost rychloměru, nikoliv fakticitu jeho umístění a vzdálenost mezi kamerou umístěnou na začátku a na konci měření. V souvislosti s touto námitkou soud nejprve odkazuje na shora uvedené vypořádání námitky týkající se nezveřejnění

informace o zřízení stálého automatického technického systému k měření rychlosti, kde soud uvedl, že v místě, kde došlo k přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) je umístěn stacionární měřič rychlosti pro měření aktuální rychlosti vozidla v konkrétním místě, z čehož plyne, že námitka žalobce vychází z nesprávného úsudku, že rychlost je v předmětném místě měřena úsekovým měřičem rychlosti, který měří průměrnou rychlost vozidla v měřeném úseku. Z důvodu měření rychlosti měřičem rychlosti pro měření aktuální rychlosti vozidla v konkrétním místě jsou proto zcela bezpředmětné námitky žalobce týkající se délky měřeného úseku. Pokud jde o umístění rychloměru, odkazuje soud jak na ověřovací list č. 8012-OL-70591-18, z něhož vyplývá umístění měřiče rychlosti na Praze 4, Modřanská do centra, tak zejména na seznam míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, ze kterého vyplývá umístění měřiče rychlosti na Praze 4, ul. Modřanská směr do centra mezi SVO č. 401743 a č. 401741 (zastávka MHD). S ohledem na shora uvedené podklady, jež jsou založené ve správním spise, a z nich vyplývající skutečnosti soudu, stejně jako před ním správním orgánům, nevznikla žádná důvodná pochybnost o typu rychloměru a jeho umístění. Současně soud v souvislosti s touto námitkou poukazuje na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, dle které ke zpochybnění měření rychloměru musejí existovat konkrétní skutkové okolnosti vyvolávající důvodnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření, jinak lze měření provedené rychloměrem považovat za správné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39 či ze dne 16. listopadu 2022, č. j. 6 As 275/2021-57). Na základě uvedeného má soud za to, že se ze strany žalobce, resp. jeho zástupce jedná pouze snahu jednat obstrukčně tak, aby byl správní orgán zbytečně donucen k provádění důkazů k prokázání něčeho, o čem nejsou s ohledem na podklady založené ve správním spise důvodné pochybnosti. Rovněž tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.

29. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, kdy z odůvodnění této námitky je zřejmé, že žalobce má za to, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
30. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu obecí úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
31. Shora citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, kde Nejvyšší správní soud uvedl „*Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem poznamenat, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjišťovat řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjišťovat a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“ Správní orgány se tedy nejdříve musí snažit zjistit totožnost řidiče vozidla s tím, že pokud ji s určitostí nezjistí, mohou vyvodit odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek, která spočívá v tom, že provozovatel nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Předmětem soudního přezkumu byl postup správního orgánu I. stupně v otázce provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele primárního přestupku, tj. řidiče, jenž překročil nejvyšší dovolenou rychlost.
32. Soud při posouzení námitky nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, resp. tvrzení o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku o vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž tento soud k dané

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

otázce uvedl: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezabýval řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jež vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetelů smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktivní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“

33. K účelu úpravy zavádějící objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přilehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáblé kroky směřující ke určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indície a případné označení řidiče provozovatelem vozidla ke výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést ke nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... [p]okud provozovatel vozidla ke výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích nebo dochází-li ke řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
34. Pro posouzení provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku je však rovněž vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „V druhém případě se pak jedná o kategorii provozovatelů vozidla, kteří (shodně jako v nyní projednávané věci) správnímu orgánu poskytnou dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě správní orgán sděleného řidiče výzvě ke podání vysvětlení. Pakliže tento nikterak nereaguje, je třeba zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zdali byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná a představovala tak provedení nezbytných úkonů. Především je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 – 47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Jak

konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 – 44, je třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí. (...) Nejvyšší správní soud se tedy nemůže ztotožnit s argumentací stěžovatele o tom, že provozovatel vozidla neodpovídá za to, zda označený řidič je kontaktní a spolupracuje se správním orgánem. Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovodit, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odeprání výpovědi apod. na straně označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.“ V případě nejružnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.“ Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22 tedy vyplývá, že při posouzení provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku správními orgány je třeba vždy zohlednit konkrétní skutkové okolnosti každého případu a rovněž rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho zástupce. Ohledně posouzení obstrukčních postupů ze strany provozovatele vozidla poté z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v tomto směru jsou velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, resp. jeho zástupce, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci. V případě nejružnějších obstrukčních praktik je pak namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.

35. Na základě závěrů obsažených ve shora citované judikatuře přistoupil soud k posouzení, zda správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla v době přestupku a byly tak splněny podmínky k odložení věci.
36. V posuzovaném případě je nesporné, že žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil dostatek informací o osobě řidiče, když uvedl jeho jméno, příjmení, rok narození a adresu bydliště. Správní orgán I. stupně v návaznosti na sdělení žalobce označeného řidiče, J. P., vyzval k podání vysvětlení, neboť k dostatečnému zjištění řidiče vozidla nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení provozovatele vozidla. Ve výzvě správní orgán I. stupně označeného řidiče rovněž poučil, že své sdělení může učinit rovněž v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, popřípadě rovněž pomocí jiných technických prostředků, mimo jiné prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití podpisu s tím, že v tomto případě je však nutné podání do 5 dnů potvrdit, resp. doplnit. Označený řidič na výzvu reagoval na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval podáním ze dne 18. 6. 2020 zaslaným z elektronické adresy xxx bez uznávaného elektronického podpisu, přičemž sdělil, že vozidlo musel řídit on. V automatickém potvrzení o přijetí podání ze dne 18. 6. 2020 byl označený řidič poučen, že pokud je podání učiněno elektronicky bez elektronického podpisu, tak jej je nutné ve lhůtě 5 dní potvrdit nebo doplnit písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané elektronickým podpisem, jinak není považováno za podání ve smyslu správního řádu a nemá žádné procesní účinky. Označený řidič své podání ani přes upozornění ve lhůtě nepotvrdil, proto mu správní orgán I. stupně opětovně zaslal výzvu k podání vysvětlení včetně shodného poučení jako v první výzvě. Označený řidič však na druhou

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

výzvu reagoval opětovným zasláním podání ze dne 18. 6. 2020 z elektronické adresy xxx bez uznávaného elektronického podpisu, které rovněž následně řádně nepotvrdil, resp. nedoplnil. V návaznosti na to správní orgán I. stupně věc přestupku dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu odložil, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, když k nepodepsaným elektronickým podáním označeného řidiče nepřihlédl, a vydal příkaz, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu a povinnost nahradit náklady řízení, vydáním příkazu bylo zároveň zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla.

37. Soud považuje shora popsany postup správního orgánu I. stupně za správný. Soud přisvědčuje správním orgánům, že v posuzované věci nepřihlížely k elektronickým podáním označeného řidiče, které nebyly opatřeny uznávaným elektronickým podpisem ani nebyly řádně potvrzeny, resp. doplněny, neboť taková podání nemohla mít právní účinky. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, dle kterého: „*Podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat.*“ Byla-li tedy podání označeného řidiče učiněna prostým e-mailem bez elektronického podpisu, nebylo možné dovodit resp. identifikovat, která osoba je podala. Správní orgán I. stupně proto správně věc přestupku dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu odložil. Námitka žalobce tedy není důvodná.
38. Žalobce dále namítal, že místo přestupku nebylo dostatečně vymezeno. K této námitce soud uvádí, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani ze správního spisu žádná nejednoznačnost neplyne. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno jako místo, kde došlo k přestupku řidiče: „v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401741, směr z centra)“, což evidentně koresponduje rovněž se specifikací místa měření dle seznamu míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, jenž je součástí správního spisu, resp. který byl proveden soudem k důkazu, dle kterého jsou strážníci Městské policie hl. m. Prahy oprávněni měřit rychlost na Praze 4, ul. Modřanská směr do centra mezi SVO č. 401743 a č. 401741 (zastávka MHD). Ve správním spise je navíc konkrétní místo doloženo fotodokumentací z radarového záznamu („ul. Modřanská, směr centrum, detektor 1“), včetně označení souřadnicemi GPS (xxx). O místě spáchání přestupku proto není žádných pochyb, toto je nezaměnitelným a jednoznačným způsobem zjištěno a vymezeno a nemůže být zaměněno s jiným. Pokud jde o tvrzení žalobce, že dopravní značka B20a s hodnotou 50 nemůže být v obci mimo silnici pro motorová vozidla či dálnici umístěna, neboť její umístění nepřipouští zákon, tak soud uvádí, že zákonné oprávnění snížit nebo zvýšit nejvyšší dovolenou rychlost podle § 18 zákona o silničním provozu nevylučuje pravomoc úpravy rychlosti vozidel v identické hodnotě, jak stanoví zákon. Dále k tomu soud dodává, že kromě úseků s rozdílnou hodnotou nejvyšší dovolené rychlosti může takové dopravní značení mít opodstatnění v úsecích s potřebou apelu na řidiče v souladu s požadavkem předcházení dopravních nehod nebo bezpečnosti provozu. Rovněž tuto námitku tudíž shledal soud nedůvodnou.
39. Dále žalobce namítal, že údajná dopravní značka B20a stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h nebyla umístěna v souladu s právním předpisem, a tedy nelze žalobce za její porušení trestat. V této souvislosti uvedl, že ověřil na úřední desce, že opatření obecné povahy nebylo k žádnému dopravnímu značení B20a s hodnotou nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h v ulici Modřanská v Hlavním městě Praha vydáno.
40. Soud v souvislosti s touto námitkou uvádí, že obdobnou námitkou (uplatněnou týž právním zástupcem) se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 4. 2022, č. j. 13 A 19/2020- 33, ve kterém v bodě 27 k této námitce uvedl: „*Žalobce také namítal, že rychlost značka omezující rychlost nebyla umístěna dle zákonných požadavků. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího*

správního soudu, dopravnímu značení, které má povahu opatření obecné povahy, v řízení o přestupku a v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku svědčí – tak jako jiným aktům veřejné moci presumpce správnosti. Soudní ochrany proti němu je možné se domáhat výlučně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s. ř. s. (viz např. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83; rozsudek ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 As 95/2014 - 40, bod 29; rozsudek ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017 - 33, bod 14). V případě, že by byla tato žaloba úspěšná a ke zrušení daného opatření obecné povahy by došlo s účinkem *ex tunc*, tedy tak, aby se zrušení vztahovalo již ke dni spáchání přestupku, promítlo by se to i do řízení o přestupku, respektive řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 - 26). Ústavní soud neshledal v této judikatuře žádný ústavněprávní deficit (usnesení sp. zn. III. ÚS 1728/18 ze dne 11. 9. 2018). I v situaci, kdy je zpochybňována řádnost procesního postupu, který vyústil v umístění dopravní značky, je třeba se soudní ochrany domáhat v řízení o zrušení opatření obecné povahy (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 AOs 3/2013 - 33, č. 3005/2014 Sb. NSS, týkající se přezkumu odstranění dopravní značky, aniž by formálně došlo ke změně opatření obecné povahy). Tímto způsobem bylo třeba uplatnit i výhradu týkající se zákonnosti umístění dopravní značky v posuzovaném případě.“ V návaznosti na uvedené vypořádání žalobcovy námitky soud dále odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 3. 2022, č. j. 6 As 254/2020-32, který námitku nezákonnosti dopravního značení vypořádal totožně. S ohledem na shora citované rozsudky správních soudů, jejichž závěry v této otázce na nyní projednávanou věc plně dopadají a s nimiž zdejší soud zcela souhlasí, nemohla uvedená námitka obstát, a proto soud shledal námitku žalobce týkající se nezákonnosti dopravní značky za nedůvodnou.

41. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.
42. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

Praha 6. dubna 2023

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně